

10. Zuzka

Jednou hrál Matyáš s kamarády před domem fotbal. Fotbal mám moc rád, ale Matyáš mě nikdy nechce vzít do týmu, prý proto, že jsem pes a psi fotbal nehrají. Je to pěkná nespravedlnost, protože já jsem docela šikovný a určitě bych se naučil hrát raz dva. Jenže Matyáš si to pořád nechce nechat vysvětlit.

A tak takhle jednou taky hráli fotbal, když tu najednou přišla Zuzka Koblížková.

"Ahoj, kluci," povídá Zuzka.

"Ahoj," odpovídají kluci a hrají dál. Já sedím na popelnici vedle hřiště.

"Kluci, mohla bych si s vámi zahrát?" ptá se Zuzka a směje se od ucha k uchu.

"S holkama nehrajeme," odpovídají kluci a dál už si Zuzky nevšímají. Chudák Zuzka! Ti kluci jsou ale... darmo mluvit.

"Nic si z toho nedělej," těším ji, "mě taky nechtějí vzít do týmu."

"Hm," prohodí Zuzka, "ale já fotbal hrát umím. To mě nechtějí vzít do týmu jenom proto, že jsem holka?"

"Mě zas nechtějí vzít proto, že jsem pes."

"To je ale pěkná nespravedlnost, vid', Muki?"

"To tedy je."

Zuzka si smutně sedá na lavičku.

"Přihraj! Tam ne, sem! Pozor, chytej!" Kluci na sebe pokřikují jako na lesy. Najednou se ke mně Zuzka otočí: "Muki, mám nápad, něco jim provedeme!"

"A co?" ptám se udiveně.

"Pojď se mnou, uvidíš!"

Běžím za Zuzkou do nějakého baráku poblíž. Za chvíli jsme zpátky se zahradním postřikovačem plným vody. Rozprašovač na konci hadice Zuzka odšroubovala.

"Tak a teď jim ukážeme," zašeptá Zuzka a čeká, až se chumel hráčů přiblíží k ní. Pozor, teď! A z hadice vytryskne proud vody na vyjevené kluky.

"Nééé," ječí všichni jako o závod, "nech toho!" Než se stačili vzpamatovat a rozprchnout na všechny strany, byli zmáčení jak hastrmani.

"Tak," povídá Zuzka spokojeně, "snad si budou pamatovat, že my holky a pejsci taky něco dokážeme." Šibalsky na mě mrkne a s prázdným postřikovačem se spokojeně vzdaluje.

"To jí nedaruju!" soptí Matyáš. "Teď abych šel domů, z fotbalu už nic nebude."

"Aspoň víš, za co to máš," odpovídám chladně, "mně si nestěžuj."

"To si říkáš kamarád? Podívej, jak vypadám!"

"Zasloužil sis to."

A tak jsme se s Matyášem pohádali. Celý večer na mě nepromluvil ani slovíčko. Nakonec musel zasáhnout pan Horáček.

Před spaním, když nám přišel dát dobrou noc, zeptal se: "Tak, co se stalo? Chci slyšet celou pravdu." A tak jsem mu to celé vyprávěl. Pan Horáček se rozesmál na celé kolo: "Ta Zuzka, to je ale číslo, ale provedla to chytře. Tak proto jste na sebe naštvaní?"

"Hm," odpovídáme s Matyášem současně. Pan Horáček si nás bere na klín.

"Pojďte sem. Chtěl bych se vás na něco zeptat. Pán Bůh má rád každého, ať je to holka, kluk, nebo psík jako tady Muki. Myslíte si, že někdy někomu řekne, 'protože jsi kluk, nebo proto, že jsi pes, nemůžeš se mnou být?'"

"Neřekne," odpoví Matyáš a mě mrzí, že jsem to nestihl říci rychleji.

"Tak vidíš. A jak byste se cítili, kdyby to řekl?"

"Bylo by nám smutno," odpovídám zase já. Tentokrát jsem byl rychlejší.

"Přesně tak. Pán Bůh nedělá mezi lidmi rozdíly. A Zuzka byla určitě smutná, když jste jí nechtěli mezi sebe vzít jenom proto, že je holka."

"Jenže holky neumějí hrát fotbal," namítá Matyáš.

"Ale Matyáši," povídá pan Horáček, "copak jsi ji někdy viděl hrát? Třeba to opravdu umí, a třeba hraje moc dobře. Co kdybyste jí někdy dali šanci?" Ten pan Horáček to ale umí vysvětlit! Snad to ten Matyáš pochopil. No, aby ne, když jsem to pochopil i já?

